

DNO!

Chutná
svačinka

Tajemná
skříňka

ZÁŘÍ 2026
ČÍSLO 7

ROČNÍK 3
2026/2027

Vítejte

Máme po prázdninách, ale rozhodně ne po časopise. Letos plánujeme v časopisu spoustu změn.

Tak s námi pokračujte do nového školního roku, abyste se dozvěděli, co se chystá.

První letošní číslo je naplněné k prasknutí.

A pocít, že prasknete, budete možná mít

potom, co si usmažíte báječné churros

a přitom si budete číst příběh o skříňce,

u kterého vám poleze mráz po zádech.

Samozřejmě novinky ze světa sportu nesmí chybět.

Stejně tak nesmí chybět návod na to,

jak se dostat na vaši vysněnou SŠ. Tak vám všem za celou redakci přeji příjemné počtení.

Magdaléna Sedláčková
Šéfredaktorka

Obsah

Z hlav našich žáků 3

Autorské práce našich žáků

DNO v pohybu 4

Naše hřiště

Ozvěny Doudleb 5

První den školy

Střední školy

Volba

Ptáme se za vás 6

Rozhovor s Lucií Zezulkovou

Rady, tipy, triky 8

Přečtěte si

Churros

Outdoor s Vojtou

Chvilka zábavy 14

Fun facts

DNO! - časopis ZŠ v Doudlebach nad Orlicí / č.7, září 202

Vedoucí redakce a grafická úprava: Mgr. Jan Roleček

Korektura: Al-kopilot

Grafická úprava: Magdaléna Sedláčková

šéfredaktor: Magdaléna Sedláčková

editor: Pavel Hlavatý

redakce:

Eva Hájková

Barbora Hruběšová

Adéla Kršiaková

Leoš Dvořák

Stella Podolská

Vojtěch Potštejnský

Gabriela Kateřina Vaňková

Kristína Benešová

Chceš se k nám přidat? Máš zajímavý nápad nebo námět na článek? Napiš nám na adresu:

casopisdno@gmail.com

Když nemáte co dělat, ale nechcete celý den strávit na telefonu. naopak se třeba chcete věnovat nějaké kreativní činnosti psaní příběhů je k tomuto úplně ideální. Máme tu úplně první letošní příběh a kdo ví, třeba se dočkáte i pokračování.

Skříňka bez čísla

Gabriela Kateřina Vaňková

O té skříňce jsem poprvé slyšela na začátku září. Byla jsem ve škole sotva týden a během přestávky jsme s Klárou čekaly na učitele před učebnou. Stály jsme u starých skříněk, když se Klára najednou podívala úplně na konec chodby.

„Vidíš tamtu?“ zeptala se.

Podívala jsem se tím směrem. Byla tam obyčejná kovová skříňka trochu odřená a na několika místech pokrytá rezavými skvrnami. „Jo. A co?“

„To je ona.“

„Kdo?“

Klára se zasmála. „Ta bez čísla.“

Podívala jsem se znovu. Až teď jsem si všimla, že na dvířkách opravdu nebylo žádné číslo. Všechny ostatní skříňky ho měly. „A proč nemá číslo?“

„Nikdo neví.“

Během dalších několika dní jsem o ní slyšela snad deset různých verzí. Někdo tvrdil, že v ní kdysi někdo nechal dopis a už si pro něj nikdy nepřišel. Jiní říkali, že skříňka byla zamčená od doby, kdy ze školy odešel jeden student. Nejzajímavější ale byla pověra, podle které se její číslo nesmí zjistit. „Proč?“ zeptala jsem se jednoho kluka ze třídy. Pokrčil rameny.

„Protože pak se něco stane.“

„Co?“

„To právě nikdo neví.“

Přišlo mi to trochu směšné. Čím víc lidí mi o ní ale vyprávělo tím větší jsem měla chuť zjistit co na ní vlastně je.

Jednoho odpoledne jsem proto zůstala ve škole déle. Chodby už byly skoro prázdné. Přešla jsem k poslední řadě skříněk a zastavila se před tou bez čísla. Přejela jsem prsty po dvířkách. Byla studená. Na spodním okraji jsem si všimla malé rýhy. Vypadala jako část nějaké číslice. Vytáhla jsem tužku a opatrně začala seškrabávat starou barvu.

Pod ní se objevila dvojka.

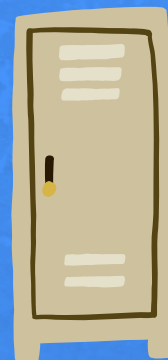
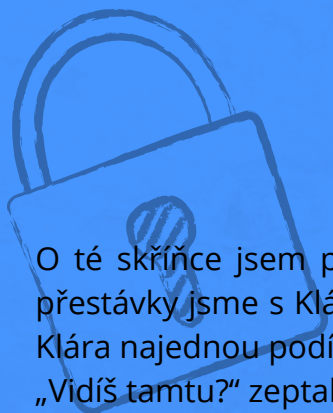
Pak sedmička.

Jednička.

A nakonec čtyřka.

2714.

Takže to číslo přece jen existovalo.

V tu chvíli jsem uslyšela kroky na chodbě. Lekla jsem se a rychle ustoupila. Ale když jsem se otočila chodba byla prázdná.

Skříňka byla stále zamčená, ale když jsem se na ni podívala znovu, všimla jsem si malého otvoru pod zámkem. Vytáhla jsem ze své tašky sponku a chvíli si s ní hrála v zámku. Nevím, proč jsem to udělala. Možná ze zvědavosti. Možná proto, že jsem chtěla konečně dokázat, že všechny ty pověry jsou nesmysl.

Po několika pokusech zámek cvakl. Dvířka se otevřela. Uvnitř byl starý sešit několik zažloutlých papírů a fotografie. Vytáhla jsem fotografii jako první. Byla na ní skupina studentů stojících před školou. Podle oblečení musela být stará několik desítek let. Jeden kluk stál trochu stranou a za ním byla vidět stejná řada skříněk.

Na zadní straně fotografie bylo napsáno:

2714

Otočila jsem ji zpátky a chvíli se dívala na obličej toho kluka. Pak jsem si všimla sešitu. První stránky byly úplně obyčejné. Byly v něm poznámky ze školy, úkoly a pár nesmyslných kreseb. Čím dál jsem ale listovala tím podivnější zápisky byly.

„Dneska nám zase říkali, že se na tu skříňku nemáme ptát.“

O pár stran dál:

„Nikdo neví, proč nemá číslo.“

A potom:

„Zjistili jsme ho. 2714.“

Zvedla jsem oči od stránky. To bylo přesně číslo, které jsem před chvílí našla. Listovala jsem dál.

Na poslední popsané stránce bylo:

„Jestli ji někdy někdo otevře znovu, měl by vědět, proč jsme ji nechali být.“ Pod tím už nic nebylo. Sešit jsem zavřela.

Najednou mě přešla chuť pokračovat. Vzala jsem fotografii a sešit skříňku zamkla a vydala se domů.

Doma jsem fotografii položila na stůl a začala přemýšlet co všechno jsem vlastně zjistila. Chtěla jsem se na ni podívat ještě jednou, ale bylo pozdě a byla jsem unavená. Nechala jsem ji na stole. Druhý den ráno jsem si ji strčila do batohu. Řekla jsem si, že ji ukážu Kláře. O velké přestávce jsme spolu stály na chodbě. „Tak co jsi zjistila?“ zeptala se. Vytáhla jsem fotografii z batohu.

„Tohle.“

Klára si ji prohlédla a hned se zamračila. „To je naše škola?“

„Jo. A ten kluk měl tu skříňku.“

„A co je na zadní straně?“ Otočila jsem fotografii.

Číslo tam ale nebylo. Místo něj byla na zadní straně jen prázdná plocha.

„Cože?“ řekla jsem.

Otočila jsem fotografii znovu. Prohlédla jsem ji z obou stran. Nic. Číslo 2714 bylo pryč.

Klára se na mě podívala. „Jsi si jistá, že tam včera bylo?“

„Jo.“ V tu chvíli zazvonilo. Klára odešla do třídy a já zůstala ještě chvíli stát na chodbě.

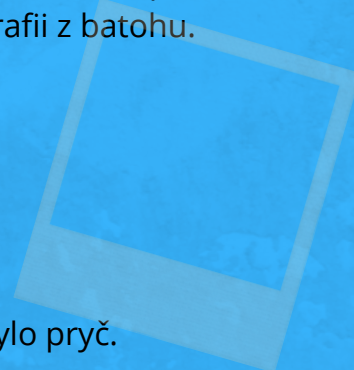
Pak jsem se podívala směrem ke skříňkám. Něco mi na nich nesesedělo. Počítala jsem je jednu po druhé. 2711. 2712. 2713. Zarazila jsem se.

Mezi 2713 a 2715 byla mezera. Skříňka 2714 tam nebyla.

Vrátila jsem se tam odpoledne. Mezera byla pořád na stejném místě. Jenže na zdi vedle ní bylo něco vyryté. Čtyři číslice.

2714.

Pod nimi byla jediná věta: „Některá čísla nejsou určena k tomu, aby byla nalezena.“

HON ZA POKLADEM

Bylo nebylo, byl jednou jeden starý pán a ten měl děti Sáru a Johna. Nemají maminku, protože jim umřela před dvěma lety. Ale už se s tím smířili. No a teď jdeme spíš na ten příběh.

Jdeme se podívat k nim domů. Ale ne, oni se hádají.

John: „Tati, chápeš, že se to Sára nemůže dozvědět?!“

Sára přišla a slyšela to: „Co já nemůžu vědět?“

Tatínek: „No...“

John: „Tati, já to říkal.“

Sára: „Haló, já jsem tady, co mi nechcete říct?“

John: „Já ti to řeknu, Sáro, pojd' za dveře.“

Sára: „Dobře, půjdu.“

Mezitím tatínek křičel. No tak co se děje za dveřmi? Jdeme se podívat.

John: „Hele, Sáro, tatínek odjíždí.“

Sára: „Co?! Kdo se o nás bude starat?“

John: „Budeme se o sebe starat sami.“

Sára řekla: „A dost!“ a šla si vyčistit hlavu.

John řekl: „A sakra.“

Večer tatínek odjel.

O rok později se mají dobře, i když jim odjel tatínek. A víte, co našli? Jeho tajemství, mapu k pokladu.

Sára řekla: „Ty jo!“ a zavolala na Johna: „Johne!“

John jí na to řekl jen: „Wow.“

Podívali se na to a šli hledat poklad podle mapy.

„Bylo to strašidelné,“ říká Sára.

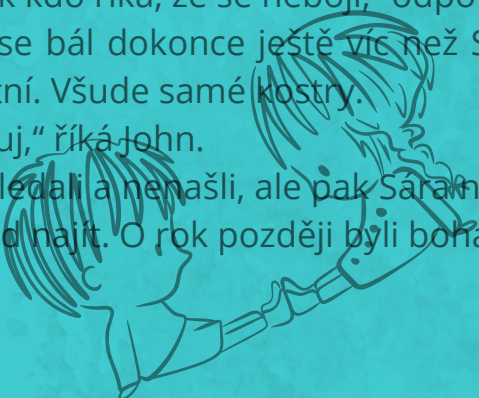
John řekl: „Prosím tě, není to tak strašidelné. Áááá, pomoc!“

„A pak kdo říká, že se nebojí,“ odpovídá mu Sára.

John se bál dokonce ještě víc než Sára. O dvacet minut později dorazili do cíle. Bylo to tam zvláštní. Všude samé kostry.

„No fuj,“ říká John.

No, hledali a nenašli, ale pak Sára našla jeskyni a oni do ní vešli. Také hledali a podařilo se jim poklad najít. O rok později byli bohatí.

Majda Mládková

Každý rok se v časopisu také věnujeme sportu a tak tu máte přehled toho jak si naše týmy vedou v tabulkách

Naše hřiště, náš svět (Tam, kde se fotbal hraje pro radost)

Naše hřiště, náš svět

(Tam, kde se fotbal hraje pro radost)

Je tu podzim a sním i další fotbalová sezóna, která nejen tady u nás v Doudlebách vytáhla nejednoho fanouška na hřiště svého oblíbeného týmu. Ti co do světa fotbalu moc nepronikli, si teď nejspíš říkají, proč je ten fotbal tak oblíbený. Ono k tomu fotbalu patří mnoho věcí, které si člověk užije, jediné tím, že navštíví vesnický fotbal. Dovolte abych upravil jedno pořekadlo ze starověku "dejte lidem klobásu a fotbal a budou spokojeni". Tady v Doudlebách máme velké štěstí v tom, že když se zrovna nevyvede fotbalové utkání, tak si fanoušci alespoň pochutnají na výborné klobáse. Hlavním zážitkem na fotbalovém zápase jsou však výkony hráčů na hřišti, a právě ty jsou poslední dobou tady v Doudlebách jako na horské dráze.

A tým

Výkony našeho hlavního mužstva nejsou na začátku letošního ročníku nikterak přesvědčivé. Po jedné výhře a jedné plichtě se nachází Doudlebský A tým na chvostu tabulky, přesně na předposledním místě 8. ligy. Všichni však doufáme že se borcům na hřišti začne dařit. K tomu by mohl dopomoci impuls v podobě nového trenéra, kterého Doudleby hledají.

B tým

Za to náš druhořadý tým, který hraje o stupeň nižší soutěž nežli A tým tedy 9. ligu. Donáší velice kvalitní a stabilní výkony. Mladí hráči, kteří se loňskou sezónu adaptovali na dospělí fotbal, teď táhnou B tým kupředu, a to v takové míře že se prozatím drží na krásném druhém místě s jedinou ztrátou, domácí porážkou od Žďáru n. Orlicí. K tomu jim také přispěla fantastická výhra nad Albrechticemi, v takovém měřítku, které jsme tu v Doudlebách dlouho neměli. Výtečný domácí zápas s výsledkem 10:0.

Tak teď prosím vás, vás, co čtete tento článek o NAŠEM fotbale. Přijďte podpořit Doudlebský tým alespoň k jednomu zápasu.

Protože: NAŠE HŘIŠTĚ JE NÁŠ SVĚT.

Pavel Hlavatý

Pro všechny je první den školy něco úplně jiného. Schválně Vy co už nechodíte do školy zkuste si vzpomenout jaký byl první den školy pro vás. A Vy co ještě do školy chodíte jaké je to pro vás po dvou měsících vstátna budík?

První den školy

První den školy pro každého znamená něco jiného, někdo se těší a někdo se zase netěší a říká si „jak to, že ty prázdniny tak rychle utekly“. Já jsem se těšil jenom na kamarády a na nějaké paní učitelky, ale spíš na ty kamarády.

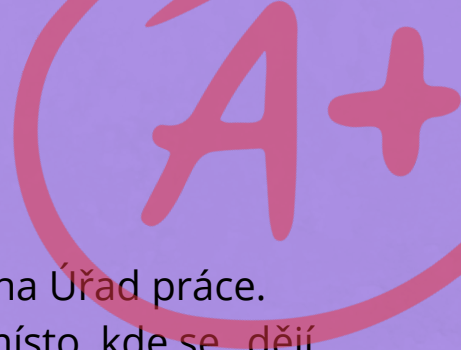
Zeptal jsem se i některých spolužáků. Holky říkaly, že první den byl pro ně dost únavný a namáhavý, protože musely brzy vstávat. Kluci říkali více méně to stejné jako holky. Všichni jsme se shodli na tom, že jsme se těšili nejvíc sami na sebe a nejméně na to, že se budeme zase učit.

Pro mě ten den byl taky docela těžký. Večer jsem nemohl usnout a ráno jsem musel brzy vstávat, což byl po dvou měsících prázdnin nezvyk. Byl jsem unavený, ale nakonec pro mě byl první den ve škole fajn, měli jsme si s kamarády ze třídy i s paní učitelkou co vyprávět.

Leoš Dvořák

Výběr střední školy

V úterý 15. 9. se vydala 9. A do Rychnova nad Kněžnou na Úřad práce. Většina z vás si pod tímto pojmem jistě představí nějaké místo, kde se „dělají strašné věci“. Ovšem není tomu tak. Úřad práce je místo, kde si lidé, kteří si nemohou najít práci, přijdou pro pomoc. Milí úředníci jim rádi poradí. Ukážou jim, kde je zrovna volné místo, a pomůžou jim například napsat životopis. My jsme si tam ale pro práci zatím nepřišli. Jeli jsme tam z důvodu blížících se přijímaček na střední školy a s nimi spojených přihlášek. Mnozí z letošních deváťáků, nejen z naší školy, nemají ještě úplně jisto, kam se chtějí po základní škole vydat. Proto jsme absolvovali přednášku právě s tématem, jak si vybrat střední školu.

Na co se při výběru školy zaměřit a co naopak řešit nemusíme? Přemýšleli jste třeba někdy nad tím, jaký způsob učení vám vyhovuje? Máte radši praktičnost, nebo biflování? Podle toho byste se taky měli orientovat. Samozřejmě jednou z nejdůležitějších věcí je to, jestli chcete maturitní, nebo učňovský obor.

Na toto všechno jsme se sami sebe zeptali a jsem si jistá, že to mnohým z nás otevřelo oči a že mají nový přehled o tom, jak se na výběr našeho možného budoucího povolání dívat. Dozvěděli jsme se také spoustu důležitých dat, bez kterých bychom se letos neobešli. Například, kdy se píší přijímačky a kdy je na internetu jaké doučování.

Nakonec chci ještě všem letošním deváťákům, nejenom z Doudleb, popřát hoddně štěstí. Všichni to jistě zvládneme.

Magdaléna Sedláčková

Volba

Víte, máte tři strany a vy si máte vybrat jednu z nich co uděláte. Zeptáte se přátel nebo rodiny? A co když s nimi nebudete souhlasit? Nemám pro vás sice řešení, ale prosím myslte svojí hlavou i já jakož to malé dítě chci myslet svojí hlavou. Ano nemusíte mě poslouchat, ale každý má svůj názor. Takže mějte se krásně a příště naschledanou.

Kristýna Benešová

Lucie Zezulková

Víte o tom, že i učitelé mají koníčky, které dělají mimo školu? Já to sice věděla, ale rozhodně jsem nečekala tento neobvyklí koníček u paní učitelky Zezulkové.

Jak dlouho už učíte?

Učím už od roku 1998, takže už hodně dlouho. Tři roky jsem učila v Záměli a pak jsem přišla sem.

Jaký předmět učíte nejraději a proč?

Samozřejmě nejraději učím angličtinu, protože to je to, co mám vystudované a co mě baví.

Jaký předmět jste měla ve škole nejraději?

Mě bavila spousta předmětů, třeba matematika, přírodopis, ale jazyky mě zrovna moc nebavily. Já jsem se učila ruštinu a ta mě moc nebavila, ani angličtina na střední škole mě moc nebavila. Ale po školním zájezdu do Anglie jsem věděla, že se ji chci naučit pořádně, tak jsem šla na jazykovou školu a tam mě to začalo bavit.

Co jste chtěla dělat, když jste byla malá?

Já jsem vždycky chtěla být učitelkou.

Co byste poradila někomu, kdo by chtěl být učitelem?

Aby si to pořádně rozmyslel, protože v dnešní době je to hodně těžké a je potřeba mít pevné nervy, velkou trpělivost, umět dobře komunikovat a mít rád děti. Bez toho to nejde.

Co byste na naší škole změnila?

Změnila bych vybavení učeben druhého stupně, kde si myslím, že ve třídách chybí nábytek na pomůcky pro žáky a pro nás učitele. O tom se bavíme už několik let. To je asi tak jediné, jinak mi vyhovuje, jak to tady chodí, a jsem tady spokojená.

Co děláte ráda ve svém volném čase?

Ve volném čase ráda cestuji, střílím z luku, ráda čtu, řeším šifry, mám ráda sporty, chodím do lesa, ráda poznávám nové lidi, třeba i v zahraničí, a ráda poznávám kulturu té země, ochutnávám jejich jídla atd.

Jak dlouho děláte lukostřelbu a jezdíte na nějaké závody?

Začala jsem střílet v roce 2014 a konkrétně děláme 3D lukostřelbu. Teď už střílíme celá rodina. Já si dala mateřskou pauzu, ale syn už začal taky střílet, tak se k tomuto sportu zase vrátím. Jezdíme na závody Českého poháru, mistrovství ČR, občas do Rakouska nebo na Slovensko, byli jsme i v Maďarsku na mistrovství světa nebo Evropy. Jsme v lukostřeleckém klubu Chiméra v Hradci Králové.

Rádi bychom se vás také zeptali na vaše bývalé deváťáky

Jaký byl váš nejvtipnější zážitek s touto třídou a na jakou situaci nikdy nezapomenete?

Jeden z těch hezkých zážitků byl, když jsme byli v lanovém centru v Náchodě. Dopředu si všichni mysleli, jak to bude jednoduché, a pak, když vylezli nahoru, tak zjistili, že z té výšky to vypadá úplně jinak. A poslouchat jejich komentáře z té výšky bylo velmi vtipné. Tuhle třídu nezapomenu celkově, protože pro mě to bylo náročné třídnictví a byla to výzva s touto třídou dojít od šesté do deváté třídy. Ze začátku to bylo hodně těžké, ale nakonec si myslím, že jsme si hodně porozuměli a přežili jsme spolu čtyři roky celkem v klidu.

Na co určitě nezapomenu a co mi vždy udělalo radost, bylo, když byli schopni na konci každého ročníku uspořádat sportovní den pro celý druhý stupeň nebo první stupeň podle toho, jak se to hodilo. Vždycky to vzešlo od nich a vždycky to šlo bez problémů a bez řečí a celé si to vlastně vedli sami. Tak to je ještě jedna z nezapomenutelných věcí na nich.

Jak se třída změnila od 6. do 9. třídy?

Od šesté do deváté třídy se hodně zklidnila, protože v šesté a sedmé to byla hodně divoká třída. Ne všichni si hlídali své chování tak, jak by měli. Změnilo se i obsazení této třídy, pár dětí odešlo a pár jiných přišlo a nakonec si tak nějak všichni porozuměli. Na konci opravdu spolu fungovali jako třída.

Bylo vám líto, když deváťáci odcházeli?

Tak vždycky nám je líto, když odchází nějaká třída, takže i u těchto deváťáků to tak bylo.

Jaký jste měla názor na jejich kolektiv?

Ten kolektiv se hodně proměňoval. Bylo tam hodně silných osobností. Myslím si, že v šesté a sedmé to moc dobře nefungovalo, ale od té osmé třídy se jejich kolektiv zlepšoval, stejně jako práce v kolektivu. Opravdu se tam někteří zklidnili a začali spolu víc spolupracovat.

Kdybyste mohla této třídě něco vzkázat, co by to bylo?

Ať jsou sami sebou, nestydí se za sebe, za své názory a ať na sobě makají, protože bez toho to nepůjde.

Adéla Kršiaková
a
Stella Podolská

Jde se číst!

Blíží se nám pravý a pořádný podzim. Podzim plný barevného listí, chladu a deště.

Brzy se nám stmívá a když do toho prší a na okně vám visí listí, je nejlepší čas, na to abyste se začetli do tajemné romance. Tak se usadte a nechte se uvést do děje.

Moji milí čtenáři,

prázdniny utekly jako voda a máme tu začátek nového školního roku a s ním i další číslo našeho časopisu. Během léta jsem nezahálela, louskala jsem jednu knihu za druhou a přemýšlela nad tím, kterou další vám v mojí čtenářské rubrice doporučím.

Tentokrát jsem vybrala knihu určenou (pánové ať se prosím neurazí J) spíše pro tu něžnou část naší populace. Kdo by totiž v pochmurných dnech, které nás brzy čekají, neuvítal trochu hřejivé romantiky. Kniha se jmenuje Čtvrté křídlo a napsala ji americká autorka Rebecca Yarros.

Kniha vypráví příběh dvacetileté dívky Violet Sorrengailové, která se připravuje na profesní dráhu v kvadrantu písařů. Její matka, velící generálka, s ní má ale jiné plány. Violet se musí zúčastnit výběru jezdců do Basgiathské válečné akademie. Nikdo nepočítá s tím, že obstojí. Je slabá a křehká. Nechybí jí však znalosti a důvtip. Nejenže přečká všechny zkoušky a nástrahy, ale dokonce se propojí s jedním z nejmocnějších draků v Údolu. A aby toho nebylo málo, zamiluje se do nejtajemnějšího jezdce ze skupiny označených.

Další děj vám raději nebudu prozrazovat, abyste nepřišli o napětí a překvapení. Jen vám řeknu: „Nachystejte se na pořádnou dávku romantiky, rivalry, nástrah, tajemna, magie a překvapivých zvratů.“

Příjemnou četbu vám přeje
Barča Hruběšová

Provizorní provázek

Jdete si tak krásně na procházku a zjistíte, že si potřebujete rychle něco zavázat. Nebo si třeba zapomenete provázek na stan. Nebojte se ničeho, my vám s tím pomůžeme.

Můj skautský vedoucí mi vždycky říkal: „Noste s sebou nůž, sirky nebo baterku a provázek.“ Spoustukrát mě tahle „svatá trojice“ dostala z bryndy, ať už jsem potřeboval něco uříznout nebo přivázat plachtu, anebo si posvítit při cestě na záchody. Ale občas se stávalo, že jsem si ten provázek zapomněl. Většinou se to řešilo tak, že jsem si ho někde sehnal, ale jednou se mi stalo, že jsem přišel na to, že mi chybí provázek, akorát jsme byli uprostřed lesa někde na hranicích s Polskem. A proto jsem se dneska rozhodl napsat o tom, jak si sehnat „provizorní“ provázek v lese jen za pomoci nože a svého vybaveného batohu.

Já ale radši upřednostňuji normální provázek a radši se ujistím, že mám provázek, předtím než skončím uprostřed lesa a budu se snažit postavit přístřeškový tábor. 😊

Pokud nemáte provázek nebo režnou nit, můžete natrhnout starou utěrku (kterou máte na osušení svého ešusu), u které to natržení nebude vadit, a pokuste se tu nit vypreparovat.

Pokud nemůžete z nějakého důvodu sehnat nit a jste poblíž louky, kde roste vysoká tráva nebo kopřivy, utrhněte je. Kopřivu rozmáčknete a stáhněte vlákna, nechte je proschnout a použijte je. Trávu můžete přímo použít jak „živou“, tak „suchou“.

Další možností může být lýko. Lýko asi všichni víte, co je. Takže lýko seškrábněte ze stromu zpod kůry a začněte ho splétat (je jedno, jak ho „spletete“) a poté lýko použijte jako provázek.

Jako další alternativní možnost můžete použít kořínky. Jsou pružné a poté, co uschnou, drží tvar.

Hodně štěstí a doufám, že si kempování užijete ! Vojtěch Potštejnský

Chutná svačinka

Nemáte doma co k jídlu na malou, sladkou a chutnou svačinu? Churros to zachrání je to rychlá a sladká svačina a bude chutnat úplně všem

Co budeme potřebovat: 2

hrnce, jeden na smažení a druhý na dělání těsta,

misku

něco na míchání

250 ml vody

60 g másla

špetku soli

lžíci cukru

150 g hladké mouky

2 vejce

olej na smažení

cukr se skořicí na obalení.

Jak na to:

1. Zapneme plotnu, do hrnce nalijeme 250 ml vody, lžíci cukru a 60 g másla. Když je máslo rozpuštěné přidáme 150 g hl. mouky a mícháme. Když je to promíchané a je to odlepené od hrnce, dáme do misky a přidáme 2 vejce a zase promícháme.
2. Zapneme hrnec s olejem (oleje bude tolik, aby churros trochu plavaly) vezmeme formu, do které dáme těsto. Když je olej v hrnci zahřátý, budeme vytlačovat churros (tvar a velikost dle volby), počet podle toho, kolik se do hrnce vejde. Necháme smažit a postupně otáčíme. Když jsou churros ze všech stran do zlatova, vyndáme na talíř s ubrouskem kvůli oleji.
3. Nakonec obalíme v cukru se skořicí.

Evča Hájková

Banán je botanicky bobule,
zatímco jahoda není.
Příroda si prostě dělá co chce

CHOBOTNICE MÁ TŘI SRDCE,
TAKŽE EVIDENTNĚ ANI ONA NEVÍ
PRO KOHO SE ROZHODNOUT."

Někteří šneci dokážou spát několik
let, což je asi nejextrémnější forma
„ještě pět minut“."

Žraloci jsou na Zemi
déle než stromy,
takže technicky
vzato pamatují dobu
kdy nebylo kde
zaparkovat."

SAMOTNÝ MOZEK NECÍTÍ BOLEST, COŽ JE
DOCELA IRONICKÉ VZHLEDNEM K
TOMU, KOLIK BOLESTI NÁM OBČAS
ZPŮSOBÍ."

**„Lenochodi umí plavat
rychleji než chodit,
takže i oni mají jednu
aktivitu ve které
nejsou úplně líní.“**

Gabriela Kateřina Vaňková